

ಪ್ರಸನ್ನವೆಂಕಟದಾಸರ ಆತ್ಮನಿರ್ವೇದನೆಯ ಕೆಲವು ಕೀರ್ತನೆಗಳು - ೨

ಡಾ. ಕೃಷ್ಣ ಕೊಲ್ಲಾರಕುಲಕರ್ಣ್ಣ

'ಮಹಾತ್ಮ' ಉಕ್ಕಿ, ಕೀರ್ತನೆ ನಗರ, ಜಜಾಮರ ಅಲಂಕಂ, ಮಾಂ-ಕೀರ್ತನೆಗಳಿಂ

ಪ್ರಸನ್ನವೆಂಕಟದಾಸರ ಮನಸ್ಸು ಪ್ರಕ್ಷವಾಗಿತ್ತು ನಿಜ, ಆದರೆ ಅದು ತನ್ನ ಚಂಚಲತೆಯನ್ನು ಇನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಂಥ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ದಾಸರು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮೂರು ನುಡಿಗಳ ಒಂದು ಕೀರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಕಾಡಬೇಡ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

'ಕಾಡದಿನನ್ನ ಕಡಿಗೇಡಿ ಮನವೆ

ಓಡದಿರು, ಅಚ್ಚುತಾಂಭೀ ನೋಡು ಮನವೆ'

ಎಂಬ ಪಲ್ಲವಿಯೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವ ಕೀರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ, ಮನಸ್ಸು ತುಂಬ ಕಡಿಗೇಡಿಯಾದದ್ದು ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಅದು ಸರಿದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಇದೆ ಎನ್ನುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಇನ್ನೆಲ್ಲೂ ಓಡಿ ಕಡಿಗೇಡಿತನವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆ ಓಡಬೇಡ. ಅಚ್ಚುತನ ಪಾದಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ನೋಡು ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

'ಅಚ್ಚುತನ ಅಂಭೀಗಳನ್ನು ನೋಡು ಮನವೆ' ಎಂದರು. ಹರಿದಾಸರುಗಳಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚುತನ ಅಂಭೀಗಳಿಗೆ ಒಂದು ವಿಶೇಷತೆ ಇದೆ. ಎಲ್ಲ ಹರಿದಾಸರಿಗೆ ಭಗವಂತನ ಪಾದಗಳ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣಿ. 'ದೃಷ್ಟಿ ನಿನ್ನ ಪಾದಗಳಲ್ಲಿ ನಡೋ ಹಾಂಗೆ' ಎಂದು ಪುರಂದರದಾಸರು ಹೇಳಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ, ಅವರೆ, 'ಪದುಮನಾಭನ ಪಾದಪದುಮ ಮಧುಪವಂಬ, ಮಧುಕರ ವೃತ್ತಿ ಎನ್ನುದು' ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. 'ನಿಜ್ಞ ಸುಭಕುತ್ತಿ ಯೋಳಬ್ಬುತನಂಭೀಗಳಚ್ಚಿಸಿ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಜಗನ್ನಾಥ ದಾಸರು ತಮ್ಮ ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧ 'ಫಲವಿದು ಬಾಳ್ಳುದಕೆ' ಕೀರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಏನಿದು ಅಚ್ಚುತನ ಪಾದಗಳು ? ಯಾಕಿಷ್ಟು ವಿಶೇಷತೆ ?

ಭಾಗವತದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತ್ರ ಬರುತ್ತದೆ.

'ನ ವೇದ ಧಾತು: ಪದವೀಂ ಪರಸ್ಯ |

‘ಮನವೆ ಮಾಧವನ ಮರೆಯದಿರಂದ
ದಣವಾಯಿತು ಹಿಂದೆ
ಕ್ಷಣಪೋಂದು ಬಿಡದಿರು ಕೃಷ್ಣನ ಮುಂದೆ’

ಎಂದು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವ ಕೇರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ನುಡಿಗಳ ಮೊದಲ ಸಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ಭಗವಂತನ ದರ್ಶನ ಪಡೆಯುವ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

‘ಹರಿವಾತೆಯನ್ನು ಕೇಳು ಕೆಲದ್ದೇ ಕೇಳು’
‘ಹರಿಸುರುವಿಗೆರಗು ಅರಿತರಿತರಗು’
‘ಹರಿ ವಿಗ್ರಹ ನೋಡು ನೋಡಿದ್ದೇ ನೋಡು ಮಮಕಾರವೀಡಾಡು’
‘ಹರಿಪೂರ್ವಾದವನುಷ್ಣಿ ನನೆನನೆದುಷ್ಣಿ ಶ್ರೀ ಹರಿಶ್ಚೈನ್ನು’

ಇವುಗಳು ಮೊದಲಿನ ನಾಲ್ಕು ನುಡಿಗಳ ಮೊದಲ ಸಾಲುಗಳು. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಧಕನು ಮಾಡಬೇಕಾದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಾರರೂಪದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಹರಿಯ ವಾತೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದೇ ಕೇಳುವುದು ಶ್ರವಣವನಿಸುತ್ತದೆ. ಅದು ಸಾಧಕನಿಗೆ ಬಹು ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು! ಅನಂತರ, ಹರಿಸುರುವಿಗೆರಗು, ಅರಿತರಿತರಗು. ಶ್ರೀ ಮಧ್ಯಾಚಾರ್ಯರು ಈ ಹಿಂದೆ ಭಾರತ ತಾತ್ಯರ್ಥ ನಿರ್ಣಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತ್ರ,

‘ಮಾಹಾತ್ಮೆ ಜಾಣಪೂರ್ವಸ್ತು ಸುಧೃಡಃ ಸಪೋರ್ತೋಧಿಕಃ
ಸ್ವೇಷೋ ಭಕ್ತಿರಿತಿ ಪೋತ್ತಃ ತಯಾ ಮುಕ್ತನಾಭಾಸ್ಯಧಾ’

ಸಪೋರ್ತುಮನಾದ ಹರಿಯನ್ನು, ಜೀವೋತ್ತಮರಾದ ಗುರುಗಳಾದ ಶ್ರೀ ಮಧ್ಯಾಚಾರ್ಯರ ಮಹಾತ್ಮಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಎರಗುವುದು ಭಕ್ತಿ. ಅದು, ಮಹಾತ್ಮೆ ಜಾಣಪೂರ್ವಕವಾಗಿದ್ದರೆ ಅದುವೆ ಸ್ವೇಹ, ಭಕ್ತಿ. ಅದು ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದು. ಇಲ್ಲಿಯ ಜಾಣವೆಂದರೆ ‘ಹರಿಯ ಬಿಂಬನು ಮತ್ತು ಜೀವನು ಆತನ ಪ್ರತಿ ಬಿಂಬನು. ಅದನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವುದೆಂದರೆ ಬಿಂಬೋಪಾಸನೆ’. ಅದರಿಂದ ಉಂಟಾಗುವುದೇ ಭಕ್ತಿ. ಅದುವೆ ಬಿಂಬಾಪರೋತ್ತ. ಅದನ್ನು ಪ್ರಸನ್ನವೆಂಕಟದಾಸರು ‘ಹರಿಸುರುವಿಗೆರಗು, ಅರಿತರಿತರಗು’ ಎಂದು ಎರಡೇ ಎರಡು ತಬ್ಬಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರು. ಅದು ಅವರ ಸಾಹಿತ್ಯದ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವೂ ಆಗಿದೆ.

[ಮುಂದುವರಿಯುವುದು]

ಹರಿದಾಸ ವಾಹಿನಿ

ಎನ್ನತ್ತಾರೆ. ಇದು ಶ್ರೀ ಪ್ರಸನ್ನ ವೆಂಕಟದಾಸರ ಆತ್ಮನಿರ್ವಹನೆಯ ಪರಿ.

ತಮ್ಮ ಇನ್ನೊಂದು ಕೀರ್ತನನೆಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನಷ್ಟು ಸ್ವಷ್ಟವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನಿಜದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದ್ದು ವಿಶೇಷವಾಗಿದೆ.

‘ಹೇ ಮನವೆ ಈ ದೇಹ ಗಳಿ ದೀಪ’

ಎಂಬ ಪಲ್ಲವಿಯ ಚಿಕ್ಕ ಕೀರ್ತನನೆಯಲ್ಲಿ ಪಲ್ಲವಿಯಲ್ಲೇ ಈ ದೇಹದ ಸ್ವಷ್ಟ ಚಿತ್ತಣವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ದೇಹವೆಂಬುದು ಗಳಿಗಿಟ್ಟಿದೀಪ, ಯಾವಾಗ ಶಾಂತವಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಮುಂದಿನ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಹಿಂದಿನವರು ಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.

‘ನಳ ಪುರೂರವ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರ ಪುಣ್ಯಶ್ಲೋಕರು
ಇಳಿಯೋಳು ಒಯ್ಯಲ್ಲ ದಾರೂ’

ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರ, ನಳ, ಪುರೂರವರೇ ಮೊದಲಾದ ಎಂತೆಂಥ ಪುಣ್ಯವಂತರು ಈ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಆಗಿ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಯಾರೂ ಹೋಗುವಾಗ ಎನನ್ನೂ ಒಯ್ಯಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ,

‘ಹಂಬಲಗಡಲೋಳು ಮುಳುಗಲನ್ನಾವ ಪುಣಿ
ಅಂಬುಜಾಕ್ಷಗೆ ಸಲ್ಲಲೇ ಲೆಕ್ಕ’

ಈ ಸಂಸಾರವೆಂಬ ಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಏನಾದರೊಂದು ಹಂಬಲಿಸುತ್ತ ಮುಳುಗುವುದರಿಂದ ಏನು ಸುಖ ಸಿಗುತ್ತದೆ? ಈ ಲೆಕ್ಕವೆಲ್ಲವೂ ಅಂಬುಜಾಕ್ಷನಾದ ಶ್ರೀ ಹರಿಗೆ ಸಲ್ಲಬೇಕು. ಆದರೂ ಆತೆ ಬಿಡಲೊಲ್ಲದು.

‘ಧರ್ಮವ ಹಳಿದು ಸತ್ಯಧರ್ಮವ ಜರೆದರೆ
ನಮ್ಮ ಪ್ರಸನ್ನವೆಂಕಟ ದೂರ’

ಎಂಬುದಾಗಿ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಮಂಗಳ ಹಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆತೆಯಲ್ಲೇ ಬಿಡ್ಡ, ಧರ್ಮವನ್ನು ಹಳಿದು, ಸತ್ಯಮುಂಗಳನ್ನು ಜರೆಯತ್ತ ಹೋದರೆ ನಮ್ಮ ಪ್ರಸನ್ನವೆಂಕಟ ನೆಂಬ ಭಗವಂತ ದೂರನಾಗುತ್ತಲೇ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಹೇ ಮನವೇ ಇದನ್ನು ತಿಳಿದು ನಡಿಯಬೇಕು ಎಂದು ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಹಾಗಾದರೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕು? ಅದನ್ನೂ ಕೀರ್ತನನೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಮನ ತಟ್ಟಿವಂತೆ ದಾಸರು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಮತ್ಯಕೆ ಚಿಂತೆ ? ಇನ್ನು ಹರಿಯ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ನಿರತನಾಗು. ಅವನ ಉಳಿಗವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮಾಡು ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆಗ ಮಾತ್ರ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು ಎಂಬ ಸುಳಿವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ.

‘ಕಂಡ ಕಡೆಯಲ ತಿರಿಗಿ ಬಳಲಿದೆಯಲ್ಲದೆ ಚೀರೆ
ಲುಂಡುಟ್ಟು ಸುಖಿಸಿ ಯಶಸೋದಗಲಲ್ಲ
ಮಂಡರೀಕಾಕ್ಷಾಂಪ್ರಿ ಮಂಡರೀಕವ ಹೊಂದಿ
ಬಂಡುಳಿಸಿನಿಪರ ಸೇರು ಸಾರು’

ಆಗಲೆ ಈ ಮನಸ್ಸು ಕಂಡ ಕಂಡ ಕಡೆಗೆ ತಿರಿಗಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಬಳಲಿದೆ. ಉಂಡು ಉಟ್ಟು ಸುಖಿಸಿದೆಯಾದರೂ ನಿಜವಾದ ಯಶಸ್ಸು ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ನಿಜವಾದ ಯಶಸ್ಸು ಇರುವುದು, ಮಂಡರೀಕಾಕ್ಷನ್, ಅಂದರೆ ಪರಮಾತ್ಮನ ಪಾದಕಮಲಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿ, ಮಥುವನ್ನು ಹೀರುವ ಭೂಮರಗಳ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ಅದು ನಿಜವಾದ ಯಶಸ್ಸು. ಅದನ್ನೇ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹೇಳು ಎಂದು ಮನಸ್ಸನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

‘ಗೋವರಂತಖಳ ಪಶುಗಳನು ದಾತಾರನಿಗೆ
ತಾವು ಒಪ್ಪಿಸುವ ಪರಿ ಸತಿಸುತ್ತರನು
ದೇವದೇವ ಪ್ರಸನ್ನವಂಕಟಗಣಿಸಿ
ಹೇವ ಹೆಮ್ಮೆಯ ಬಿಟ್ಟು ಸತತ ಹೋಗಳಿದೆ’

ಪ್ರತಿದಿನ ಹೊಲ ಗಡ್ಡಗಳಲ್ಲಿ ಮೇಯಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದು, ಸಾಯಂಕಾಲ ತಾವು ಕೊಂಡೊಯ್ದು ಎಲ್ಲ ಪಶುಗಳನ್ನು ಒಡೆಯಿಗೆ ಒಟ್ಟಿಸುವ ಗೋವಳನಂತೆ, ಮನುಷ್ಯ ದೇಹ ಬಂದಮೇಲೆ ಇಲ್ಲಿಯ ನಿಯಮನದಂತೆ ಮದುವೆಯಾದ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಪಡೆದ ಮಕ್ಕಳ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಮುಗಿದ ಹೇಳೆ, ದೇವ ದೇವನಾದ ಪ್ರಸನ್ನ ವಂಕಟನಿಗೆ ಅರ್ಣಿಸಿ ನಾನು, ನನ್ನದು ಎಂಬುವ ಮವುಕಾರವನ್ನು ಜಿಟ್ಟಿ ಸತತವಾಗಿ ಸರಂಸಾರವನ್ನು ಹೋಗಳಿದೆ, ನಿರಂತರವಾಗಿ ಅಳ್ಳುತ್ತನ ಪಾದಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ನೊಡು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಸುಂದರವಾದ ದೃಷ್ಟಾಂತಗಳು. ಸ್ವಷ್ಟವಾದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿವಂತೆ, ಈ ಮನಸ್ಸು ಎಷ್ಟೂಂದು ಕಡಿಗೇಡಿಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ನಿಜವಾದ ಯಶಸ್ಸು ಎಂದರೆ ಪರಮಾತ್ಮನ ಪಾದಕಮಲಗಳನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸುವುದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೆ ಅರ್ಣಿಸಿಬಿಡು

ದುರಂತ ವೀಯಸ್ಸೆ ರಥಾಂಗ ಪಾಠೇಃ ।
ಯೋಮಾಯಯಾ ಸಂತತಯಾನು ವೃತ್ತಾಂ ।
ಭಜೇಶ ತ್ವತ್ವಾದ ಸರೋಜ ಗಂಧಂ ॥ ೮-೩-೩೫

‘ಯಾರು ನಿಷ್ಪತ್ತವಾಗಿ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಭಗವಂತನ ಪಾದ ಕೆಮಲದ ಸುಗಂಧನ್ನು ಭಜಿಸುವರೋ ಅವರು ಭಕ್ತ ಮೋಷಕನಾದ ಅಪರಿಮಿತ ಪರಾಕ್ರಮಪುಳ್ಳ ಚಕ್ರಪಾಣೀಯಾದ ಭಗವಂತನ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ’. ಅಂದರೆ ಭಗವಂತನ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಅವನ ಪಾದಗಳ ಸೇವೆ ಅಗತ್ಯ ಯಾಕಂದರೆ, ಆತನ ಪಾದಕಮಲಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯವಲ್ಲ. ಅದೇ ಭಾಗವತದಲ್ಲಿ,

‘ಯತ್ವಾದ ಪಂಕಜ ರಚಃ ಶಿರಸಾ ಬಿಭತ್ತ
ಶ್ರೀರಬ್ಬಜಾಂಶಿ ಗಿರೀಶಃ ಸಹಲೋಕಪಾಲ್ಯಃ ॥

ಅವನ ಪಾದಕಮಲದ ಧೂಳಿಯನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯೇದೇವಿ ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮ ದೇವರು ಸಹಿತವಾಗಿ ರುದ್ರ ದೇವರು, ಇಂದ್ರಾದಿ ಲೋಕಪಾಲರಲ್ಲರೂ ಶಿರಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಧರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಂಥ ಪಾದಗಳು ಅವುಗಳಾಗಿವೆ.

ಅಂತೆಯೇ ಶ್ರೀ ವಾದಿರಾಜರು ‘ಎಂಥಾ ಪಾವನ ಪಾದಪೋ, ನೆಲಿಸಿ ಉಡುಪಿಲಿ, ಎನ್ನ ಹೃದಯಕಮಲದಲ್ಲಿ ತೊಲಗದೆ ಇರುತ್ತಿಪ್ಪ ಹಯವದನ’ ಎಂದರು. ಹಾಗೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ತಂತಮ್ಯ ಹೃದಯಕಮಲದಲ್ಲಿ ಆತನ ಪಾವನ ಪಾದಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪಿಸಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರಸನ್ನ ವೆಂಕಟದಾಸರು ಕೂಡ ಅದನ್ನೇ ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಮತ್ತೆ ಮುಂದುವರಿದು,

• ‘ಬೆಲೆಯಲ್ಲದಾಯ ರತ್ನದ ಮಾಲೆ ಹರಿದಿದೆ
ಅಲಸಿಕ್ಕಾತಕ ಹರಿಯ ಉಳಗಕೆ’

ಬೆಲೆಯಲ್ಲದ ಆಯುಷ್ಯದ ರತ್ನದ ಮಾಲೆ ಹರಿದಿದೆ. ಸುಂದರ ದ್ರಷ್ಟಾಂತ. ಆಯುಷ್ಯದ ರತ್ನ ಎಂಬುದು ಅಮೌಲ್ಯಪೂ ಹೌದು. ಬೆಲೆಯೇ ಇಲ್ಲದ್ದು ಹೌದು. ಅವರ ವಿಚಾರಗಳು ಪಕ್ಷವಾಗಿವೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೂ ಒಂದು ಸ್ವಷ್ಟಿಯಾಗಿದೆ. ಈ ಮನುಷ್ಯ ದೇಹದ ಆಯುಷ್ಯವು ರತ್ನಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಮಾಲೆ. ಅದು ಹರಿದು ಹೋಗಿದೆ ಎಂದು ಮನವರಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ಅಂದಮೇಲೆ